

svému manželovi, a jestliže bylo konečně zjištěno, že okruh zákaznictva obchodu byl jen nepatrný, nelze pokládati takovéto převzetí pro jeho nepatrnost za převzetí ani zvláštního majetku, tvořícího hospodářskou jednotku, ani majetkového souboru, neboť nejde o jednotku, s níž lze hospodařiti, ani o soubor majetkový, s nímž by bylo lze podnikati. V takovémto případě nezáleží na tom, že se na celém provozu a vnějším vzhledu obchodu nic nezměnilo vyjma to, že žalovaná vedla obchod pod svým jménem. K předmětům, jež žalovaná koupila v exekučním řízení, nelze tu přihlížeti, ježto ty předměty nepřevzala žalovaná od svého muže jako majitele podniku.

Čís. 16364.

Nepřípustnost dovolání žalovaných (§ 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I č. 2 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.), byl-li souhlasnými rozsudky nižších soudů vyloučen ze žalobní pohledávky 10.000 Kč solidární závazek žalovaných, takže ani u žalobního nároku proti každému ze žalovaných, ani u vzájemných pohledávek započtením namítaných nešlo o částku převyšující hranici 7.000 Kč, a odvolací soud nevyslovil přípustnost dovolání pro zásadní význam rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 6. října 1937, Rv I 1478/36.)

Žalobce se na žalovaných Karlu a Terezii F-ových a ostatních žalovaných domáhá zaplacení 10.000 Kč s příslušenstvím, a to rukou společnou a nedílnou. Žalovaní namítli proti žalobnímu nároku započtením několik vzájemných pohledávek. Soud první stolice uznal, že zažalovaná pohledávka je proti žalovaným Karlu a Terezii F-ovým po právu, jakož i že některé ze vzájemných pohledávek žalovaných v částce 330 Kč namítaných započtením jsou proti žalobci po právu, kdežto ostatní vzájemné pohledávky 1.718 Kč 30 h, 1.482 Kč 70 h, 267 Kč 80 h, 528 Kč 40 h, 1.000 Kč, 3.208 Kč 10 h a 2.000 Kč neuznal po právu, a odsoudil proto oba žalované Karla a Terezii F-ovy k zaplacení 9.670 Kč s příslušenstvím. Naproti tomu zamítl žalobu, pokud se jí žalobce na žalovaných domáhal zaplacení rukou společnou a nedílnou a pokud se týkala ostatních žalovaných. Odvolací soud na odvolání obou sporných stran potvrdil napadený rozsudek ve věci samé.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaných Karla a Terezie F-ových.

Důvody:

Nižší soudy zamítly již pravoplatně žalobní žádání, aby žalovaní (dovolatelé) byli uznáni povinnými zaplatiti žalobci rukou společnou a nedílnou zažalovanou pohledávku. Byl-li však solidární závazek dovolatelů tímto výrokem nižších soudů již vyloučen, znamená jejich rozhodnutí toliko, že žalobní nárok ve výši 10.000 Kč jest vůči každému z dovolatelů po právu pouze co do polovice, t. j. co do

částky 5.000 Kč s příslušenstvím (§§ 888, 889 obč. zák.), že vzájemné pohledávky dovolateli započtením namítané ve výši 1.718 Kč 30 h, 1.428 Kč 70 h, 267 Kč 80 h, 528 Kč 40 h, 1.000 Kč, 3.208 Kč 10 h a 2.000 Kč nejsou po právu, a že každý z dovolatelů je povinen zaplatiti žalobci — po odečtení pravoplatně uznané vzájemné pohledávky 330 Kč — po 4.835 Kč s příslušenstvím. Pouze tento závazek mohl by býti předmětem dovolacího řízení. Poněvadž však jde jak co do žalobního nároku, tak i co do vzájemných podlehávek započtením namítaných o souhlasné rozsudky a žádný z nich nepřevyšuje částku 7.000 Kč, je dovolání žalovaných podle § 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I č. 2 zák. ze dne 11. prosince 1934, č. 251 a čl. I zák. ze dne 17. prosince 1936, č. 314 Sb. z. a n. nepřípustné, neboť odvolací soud nevyslovil jeho přípustnost pro zásadní význam rozhodnutí. Bylo proto odmítnuto.

Čís. 16365.

Význam důvodů odporu, uvedených při rozvrhovém roku, pro spor podle § 231 ex. ř.

Uložil-li zůstavitel testamentárnímu dědici, aby tehdy, prodá-li zděděnou nemovitost se zařízeným podnikem za kupní cenu převyšující určitou částku, vyplatil převyšující část odkazovníkům (zůstavitelovým dětem), vztahuje se dědicův závazek vyplatiti odkazovníkům onu část i na případ, kdy zděděná nemovitost byla prodána v exekuční dražbě.

(Rozh. ze dne 6. října 1937, Rv I 1585/37.)

Srv. rozh. č. 9770, 8874, 6655 Sb. n. s.

Zůstavitel Julius L. ustanovil universální dědičkou svou manželku Bertu L. a svým dětem (žalovaným) odkázal 100.000 Kč, dále nařídil, že universální dědička, kdyby zděděné nemovitosti a obchod prodala a výtěžek z prodeje převyšoval 100.000 Kč, má jej vyplatiti žalovaným rovným dílem. Podle odevzdací listiny se Berta L. zavázala, že kdyby prodala dotčené nemovitosti a obchod se všemi aktivy a pasivy za vyšší částku než 100.000 Kč, že vyplatí žalovaným ihned částku převyšující uvedený výtěžek z prodeje po srážce určitých položek, a k zajištění tohoto nároku žalovaných byla vložena podle dotčené listiny kauční hypoteka do nejvyšší částky 40.000 Kč. Poté byly zavazené nemovitosti u okresního soudu v F. prodány v exekuční věci E 333/35 za nejvyšší podání 308.200 Kč a žalovaní přihlásili k rozvrhovému roku uvedenou pohledávku 40.000 Kč, žádající za její přikázání z rozdělované podstaty. Žalobkyně (knihovni věřitelka) vznesla při rozvrhovém roku, konaném dne 12. září 1935, proti nároku žalovaných na přikázání částky 40.000 Kč, zajištěné na vydražených nemovitostech podle odevzdací listiny ze dne 16. října 1916, č. j. A V 309/15-20, odpor toliko proto, že podle odevzdací listiny jest pouze při prodeji nemovitostí a obchodu z volné ruky vyplatiti výtěžek převyšující částku 100.000 Kč, kdežto